

Mezi příslušníky čínskeho etnika, žijícími jak na území Číny, tak mimo ne, je velice rozšířena iluze, že jejich charakteristické povahové rysy jsou vrozené. Číňané věří, že ani působení okolního prostředí nemůže změnit základ, na kterém čínský charakter stojí. Tato víra podvedome ovlivňuje první generaci čínských emigrantů a svádí je k tomu, aby své děti neucílili čínskou jako mateřský jazyk a neuplatňovali při výchově pravidla, která by v Číně platila bez výjimky. Právě tak jsou jejich charakteristické povahové rysy důvodem, proč si v nových působících zakládají čínské čtvrti, do kterých se uzavírají a vytváří tak v prostředí hostitelských kultur své vlastní, nezávisle fungující, diaspory. V důsledku kombinace této dobrovolné izolace rodičů a jejich nových přístupů k výchově dětí, se děti dostávají do pozice dvojnásobně vykořeněných. První generace čínských přistěhovalců tak čelí problému, jak se vypořádat se začleněním svých dětí do kulturního prostředí hostitelské země, druhá generace je pak postavena před problémem, jak překlenout propast vzniklou mezi nimi a jejich konzervativními rodiči. Na všechny čínské komunity žijící mimo území Číny tak působí dvě proti sobě jdoucí síly: na jedné straně otevřenost a vstřícnost vůči okolnímu světu a touha obohatit vlastní kulturu výpůjčkami z hostitelského prostředí a na druhé straně představa čínské nezávislosti na komkoli a čemkoli, spolu se snahou o zachování integrity kultury, která je i bez zásahu z okolního světa dostatečně bohatá.